

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Το Αληθινό Φως της Ζωής

Μελετώντας κανείς τα συγκλονιστικά θαύματα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, συγκινείται μεν από το άπειρο της αγάπης Του, αντιλαμβάνεται δε ότι τα αγαθά αυτά έργα παράγουν καρπό που διακατέχεται από αντίθεση. Ιδιαίτερα φανερώνεται η αντίθεση αυτή στην ροή των γεγονότων της ευαγγελικής περικοπής αυτής της Κυριακής, που αφορά την θεραπεία του εκ γενετής τυφλού.

Ο ίδιος, θεραπεύεται, ομολογεί τον Μεσσία και ορθώνεται ως φάρος φωτεινός, τρανή απόδειξη της μεσσιανικής ταυτότητας του Κυρίου, οδοδείκτης του δρόμου προς την σωτηρία της ψυχής. Αντίθετα, οι συγγενείς και φίλοι του, δυσπιστούν, δεν χαίρονται για την λύτρωση του οικείου τους από τα βάσανά του. Όλοι αυτοί που τόσα χρόνια τον ελεούσαν από το υστέρημά τους, μοιράζονταν μαζί του την δυσκολία της καταστάσεώς του, τώρα τον απορρίπτουν πλήρως και ισχυρίζονται ότι δεν είναι αυτός ο άλλοτε τυφλός, αλλά κάποιος που του μοιάζει, κάποιος σωσίας. Συμβαίνει τέτοια αναστάτωση, που τελικά τον οδηγούν στο συμβούλιο των Φαρισαίων, οι οποίοι, αφού εξακριβώσουν την ταυτότητά του, αποφαινόμενοι πως, επειδή η θεραπεία έλαβε χώρα ημέρα Σάββατο, δεν είναι δυνατόν να αποτελεί αγαθό έργο και να προέρχεται από άνθρωπο του Θεού. Εθελουτυφλούν φθονερά κατά του Υιού και Λόγου του Θεού. Τυφλοί πνευματικώς, ζητούν να τυφλώσουν και τον λαό.

Ουδέν ωφελεί, όμως, να προσκολλόμαστε στα κακώς κείμενα, αλλά αφού τα αναγνωρίσουμε ως παραδείγματα προς αποφυγήν, εν τάχει να εντρυφούμε στα αγαθά και εν Χριστώ φωτεινά. Πόσο φωτεινή έγινε ξαφνικά η ζωή του άλλοτε τυφλού! Οι οφθαλμοί του σώματος πλημμυρίζουν από το φως του αισθητού ηλίου, που λούζει με τις ακτίνες του όλη την επίγειο πλάση και αποκαλύπτει εικόνες και χρώματα ασύλληπτα. Η ψυχή, από την άλλη, καταυγάζεται από τον νοητό Ήλιο της Δόξης, τον Κύριο και Σωτήρα του κόσμου Χριστό. Αν θέλουμε και εμείς να μετέχουμε στη δόξα και το μεγαλείο του Αγίου και Τριαδικού Θεού

οφείλουμε να προσέξουμε ένα σημείο στην συμπεριφορά του άλλοτε τυφλού ανδρός: την προ της θαυματουργικής επέμβασης αγαθή προαίρεση.

Ο Κύριος, έφτυσε στο χώμα, έκανε πυλό και επέχρισε τον πηλό στα μάτια του. Είπε ο άνθρωπος εκείνος «ποιος είσαι εσύ και γιατί μου βάζεις βρωμιές του δρόμου στα μάτια»; Αγανάκτησε; Όντας επαίτης θα μπορούσε να υποθέσει πως εκείνη την στιγμή τον περιπαίζουν διαβάτες περαστικοί. Η ψυχή του όμως σκίρτησε, ένιωσε ότι κάτι το συγκλονιστικό συμβαίνει. Δέχεται την Θεία Επέμβαση, όσο παράξενη και αν φαντάζει στον σκοτισμένο ανθρώπινο νου. Και η συνέχεια; Ακόμα πιο παράξενη. «Πήγαινε και νίψου στην κολυμπήθρα του Σιλωάμ», του λέγει ο Κύριος. Μήπως δεν υπάρχουν άλλες βρύσες πιο κοντά σε μένα; Πώς θα μεταβώ ως εκεί τυφλός άνθρωπος; Ερωτήματα, αμφιβολίες, δυσπιστία, τίποτε από όλα αυτά δεν μίανε την αγαθή προαίρεση του ανδρός εκείνου. Ευθύς, υπακούει και εργάζεται το έργο που του ανέθεσε ο άγνωστος ακόμα γι' αυτόν Ιησούς Χριστός. Μέγα το δώρο, εξαίσια και ανήκουστη η ανταμοιβή, το φως των οφθαλμών του σώματος αλλά και της ψυχής.

Ας δεχτούμε με ελπίδα και πίστη τις δυσκολίες της σωτήριας οδού, που μας υποδεικνύει ο Χριστός. Συχνά είναι ακατάληπτες και αδιανόητες για τα αμαρτωλά, σκοτεινιασμένα μάτια της ψυχής μας. Ας ξεπλύνουμε τη δυσωδία των παθών με την εξομολόγηση, την ταπείνωση, την μετάνοια, την προσευχή, ώστε να αναφωνήσουμε και εμείς μαζί με τον άλλοτε τυφλό, «Νιψάμενος ανέβλεψα».

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Ζαράρης